

EEN GEVAARLIJKE WOLF

INHOUD

Een gevaarlijke wolf.....	5
Wedstrijd frikandelwerpen	9
Een waarschuwing	13
Twee fotografen	16
Een boze boer	20
Patat met... ..	23
Slecht nieuws	27
Weg met de wolf!	29
Ruzie.....	33
Glimmende kogels	37
Op het nippertje	41
Het bewijs.....	44
Met de klas in het bos	46
Juf is niet blij.....	51
De worsteling	54
In de krant	59

JIP EN JENS – EEN GEVAARLIJKE WOLF
ISBN 9789087821364
© 2025 Buddy Books
Tekst en illustraties: Michel de Boer

Alle rechten onder voorbehoud

buddybooks.nl

EEN GEVAARLIJKE WOLF

‘Wie heeft er iets leuks beleefd?’ vraagt juf aan de klas.
Chantal veert meteen op. ‘Ik heb een wolf gezien!’
‘Weet je zeker dat het geen hond was?’ vraagt Jens.
Jip bemoeit zich er ook mee. ‘Sofie heeft een
herdershond. Die lijkt op een wolf.’
‘Zeker weten van niet,’ antwoordt Chantal. ‘Hij was heel
groot en had felgele ogen.’
‘Wow,’ reageren de andere kinderen.
‘Op het schoolplein?’ wil Susan weten.
‘Nee, bij onze buurman.’
Susan haalt opgelucht adem.
‘Mijn buurman heeft schapen op zijn land. Midden in de
nacht hoorde ik ze mekkeren en ik werd er wakker van.
Toen ik naar buiten keek om te zien wat er aan de hand
was, zag ik de wolf over het erf van de buurman lopen.’
‘Hoe kan dat nou?’ zegt Jip. ‘Het was toch nacht?’
‘De buurman heeft een lamp die aangaat als er ‘s nachts
iemand over zijn erf loopt,’ verklaart Chantal.
Alle kinderen in de klas luisteren gespannen naar haar.
‘De volgende ochtend was één van de schapen dood.’

'O, maar ik vroeg om een leuk verhaal,' zegt juf.
'Hij had grote tanden en allemaal bloe...'
'Ja, zo is het wel genoeg,' grijpt juf in.
'Ik ben bang voor wolven,' snikt Susan. 'Ze moeten hem vangen!'
Peter begint ook te roepen: 'Mijn vader zegt dat ze de wolf moeten doodschieten!'
Al snel begint iedereen door elkaar te gillen.
'Wolven zijn gevaarlijk!'
'Ze hebben grote tanden!'
'Hij heeft de oma van Roodkapje opgegeten,' grapt Jens ertussendoor.
Jip lacht. 'En daarna Roodkapje.'
'Wolven vallen geen mensen aan,' probeert juf de klas gerust te stellen. 'Ze zijn juist schuw en bang voor mensen.'
'Dat is niet waar, juf,' zegt Chantal. 'Laatst is er een meisje door een wolf in haar arm gebeten. Dat zeiden ze op het journaal.'
Sommige kinderen roepen dat ze dat ook hebben gehoord.
Het lukt juf niet meer om de klas stil te krijgen; een minuut lang staat ze met haar vinger voor haar mond.

'Het schaap zat onder het bloed,' gaat Chantal verder, waardoor iedereen nog harder begint te gillen.
Nu gaat het juf echt te ver. Ze staat op en klapt hard in haar handen.
'Zo is het genoeg!' zegt ze boos. 'Ik wil niet dat jullie zo gillen. Is dat duidelijk? Als je iets wilt zeggen, steek je je vinger op.'
Juf gaat weer zitten en de klas wordt rustig.
'Genoeg over de wolf. Heeft iemand anders iets wat hij graag wil vertellen?'
Het blijft even stil.
Matijs steekt netjes zijn vinger op. 'Kunnen wolven blaffen?' vraagt hij.
'Niet over de wolf,' sist Chantal naar Matijs.
Maar de juf vindt het niet erg, want het is een goede vraag, zegt ze. 'Honden stammen af van wolven, en honden kunnen blaffen. Dus ik snap je vraag.'
Karin steekt ook haar vinger op. 'Wolven huilen toch?'
'Bij volle maan,' grapt Jens, en hij doet het geluid van een huilende wolf na. Jip huilt met hem mee.
Dan begint iedereen door elkaar te huilen.
Weer klapt juf hard in haar handen. 'Wat heb ik nou gezegd?'

Terwijl ze de klas streng aankijkt, krijgt ze ineens een idee. Ze snapt dat iedereen bang is geworden door het verhaal van Chantal.

‘Wat als we naar het bos gaan?’

‘Nee!’ gilt Susan. ‘Echt niet! Straks worden we aangevallen!’

‘Samen met de boswachter,’ vervolgt juf. ‘Hij kan ons alles vertellen over de wolf: hoe hij leeft en wat je wel en niet moet doen als je er één tegenkomt. Vinden jullie dat leuk?’

Jip en Jens vinden het een superidee. Zij hebben nog nooit een wolf in het echt gezien.

WEDSTRIJD FRIKANDELWERPEN

Jip en Jens fietsen naar het bos aan de rand van hun dorp. Ze willen niet wachten tot ze er met de klas naartoe gaan.

Vlak bij een open plek met heide en gras zetten ze hun fietsen tegen een boom.

‘Ik doe mijn fiets niet op slot,’ zegt Jip. ‘Als de wolf achter ons aan komt, wil ik snel kunnen wegracen.’

Daar had Jens nog niet aan gedacht. ‘Dan doe ik het ook niet.’

Ze gaan van het pad af en lopen het open stuk op. Er staan maar een paar bomen.

Jip laat zijn rugzak van zijn schouder glijden en pakt er een doos frikandellen uit. Hij heeft die van thuis meegenomen om de wolf mee te lokken.

‘Ik weet iets leuks,’ zegt hij. ‘We doen een wedstrijd frikandelwerpen. Wie het verst kan gooien, wint.’

‘Dat ga ik winnen,’ lacht Jens.

Jip legt een tak op de grond. ‘Vanaf deze tak moet je gooien.’

Jens pakt een frikandel en loopt een stukje naar

achteren. Hij rent naar de tak en geeft de frikandel een flinke zwiep.

De jongens gieren van het lachen als ze zien hoe het slappe ding door de lucht vliegt.

‘Wow, dat was echt ver,’ juicht Jens. ‘Zag je dat? Hij ligt daar voor dat struikje.’

‘Noem je dat ver?’ plaagt Jip. ‘Ik kan véél verder.’ Hij neemt een aanloop en met een harde kreun gooit hij zijn frikandel tot achter het struikje. ‘Yes, die van mij was verder.’

Dat vindt Jens niet leuk. Hij wil beter zijn dan zijn broer. Hij gooit nog een frikandel over de heide, maar deze komt minder ver dan de eerste.

Om de beurt gooien ze er één.

Jip is aan de beurt, maar dit keer gooit hij helemaal verkeerd.

‘Jammer,’ zegt Jens, maar hij meent het niet echt.

‘Ik mag nog een keer, want ik struikelde een beetje,’ verzint Jip.

‘Achter je!’ roept Jens ineens. ‘Een wolf!’

Binnen tien tellen zit Jip boven in een boom. Een kraai die rustig op een tak zat, vliegt krijsend weg.

‘Help! We worden aangevallen door de wolf, help!’ gilt